

Arrest

nr. 51 921 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 20 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat A. HAEGEMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 juli 2009 diende verzoeker een "aanvraag regularisatie om humanitaire redenen- art.9 Wet van 15.10.1980" in, waarin met de hand werd bijgeschreven "art.9 bis". Verzoeker diende tevens op die dag een "aanvraag regularisatie om medische redenen- art.9 Wet van 15.10.1980" in, waarin met de hand werd bijgeschreven "art.9 ter". Op 14 december 2009 verstuurde verzoeker een "aanvraag strekkende tot regularisatie op grond van art. 9bis van de Wet van 15/12/1980 en op grond van de instructie van de regering ingediend in de periode 15/9-15/12/2009", evenals een "verzoek strekkende tot regularisatie op grond van art.9 bis-9 ter van de Wet van 15.12.1980 en op grond van de instructie van de regering ingediend in de periode 15/9 tot 15/2/2009."

1.2. Op 31 juli 2009 werd de aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 2 augustus 2010 wordt de aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt verzoeker op 20 augustus 2010 betekend. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich – door middel van indiening van het typeformulier voor regularisatie – op de criteria van de instructies van 19.07.2009, waarbij werd aangekruist dat hij meent zich te kunnen beroepen op punten 1.1, 1.2, 2.7, 2.8.B. Daarnaast beroept betrokkene zich op punten 2.6 en 2.8.A. Wat deze punten betreft kan gesteld worden dat betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden voldoet om de hieronder vermelde redenen.

Betrokkene komt niet aan een asielprocedure van vier jaar om geregulariseerd te worden op basis van punt 1.1 aangezien zijn verschillende asielprocedures niet mogen opgeteld worden. Betrokkene vroeg immers voor de eerste keer asiel aan op 20.04.2007. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen nam een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus+ weigering subsidiaire bescherming’ op 21.11.2007, door betrokkene betekend op 22.11.2007. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 01.04.2008. Vervolgens diende betrokkene op 11.04.2008 een tweede asielaanvraag in waarbij het Commissariaat-Generaal op 16.10.2008 een ‘weigering vluchtelingenstatus+ weigering subsidiaire bescherming’ nam, hem betekend op 17.10.2008. Op 27.01.2009 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing. Betrokkene vroeg vervolgens voor de derde keer asiel aan op 15.04.2009. De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 11.05.2009 echter een ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door DVZ’. De duur van de asielprocedures (namelijk minder dan een jaar voor de eerste, negen maanden voor de tweede en minder dan een maand voor de derde) waren dan ook niet van die aard dat ze als onredelijk beschouwd kunnen worden.

Ook voor punt 1.2 (onredelijk lange asielprocedure met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure) komt betrokkene niet in aanmerking. Dit criterium stelt immers dat het beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State of de regularisatieaanvraag hangende moeten zijn op 18.03.2008 of na die datum afgesloten moeten zijn. Betrokkene diende echter zijn beroep bij de Raad van State in op 03.03.2009. Ook de aanvraag 9bis en 9ter zijn ingediend na 18.03.2008.

Ook haalt betrokkene criterium 2.6 aan. Dit criterium geldt echter alleen voor de vreemdeling die een Belgisch pensioen of invaliditeitspensioen geniet maar hun recht op verblijf in België verloor door zijn terugkeer naar zijn land van herkomst. Betrokkene toont echter niet aan dat hij ooit een recht op verblijf in België heeft gehad.

Op het typeformulier duidt betrokkene ook punt 2.7 aan (asielprocedure van een jaar die voor 01.06.2007 werd ingediend voor families met kinderen die op zijn minst sinds 01.09.2007 naar school gaan en die op zijn minst al 5 jaar aanwezig zijn op het grondgebied). Betrokkene is hier echter geen 5 jaar en heeft geen schoolgaande kinderen.

Verder roept betrokkene nog criterium 2.8.A op. Wat dit criterium betreft, kan gesteld worden dat betrokkene zelf aanhaalt dat hij pas sinds 2007 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staft die door attesten van Nederlandse les, arbeidscontract, attest van inburgering, werkbelofte, cursus maatschappelijke oriëntatie en steunbrieven), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene beroept zich ook op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij S.P.R.L. RODI voorlegt, en niettegenstaande het feit dat betrokkene aangetoond heeft dat hij geïntegreerd is, kan betrokkene niet geregulariseerd worden op deze basis aangezien hij pas in België is aangekomen op 20.04.2007.

Wat betreft de aangehaalde elementen, (zijnde asielprocedure, problemen in het land van herkomst, medische problemen en onmogelijkheid tot terugkeer naar land van herkomst), dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art.9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren kunnen we het volgende stellen.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: tuberculose); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingen-zaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Wat betreft de vrees voor elke - zelfs tijdelijke - terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf: de verzoeker voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat ten slotte de vermelding betreft dat betrokkene onmenselijk behandeld zou worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zijn beweringen niet staaft met bewijsstukken terwijl in casu het enkel bij een bewering blijf en dit niet kan volstaan om te zeggen dat betrokkene onmenselijk behandeld zal worden. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding dat betrokkene onmenselijk behandeld zal worden volstaat dus niet om als grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 11.05.2009.

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 25.03.2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens werpt verzoeker een schending op "van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, miskennen van de materiële motiveringsverplichting, schending van het gelijkheidsbeginsel, manifeste appreciatiefout, miskennen van het gezag van gewijsde, arbitraire beslissing en machtsoverschrijding."

Verzoeker betoogt als volgt:

"Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat zij genomen is op grond van art.9 bis van de wet. Dat echter bij nalezing blijkt dat zij genomen is in het kader van de discretionnaire bevoegdheid van de Minister, die ondanks vernietiging, toch zijn beslissing baseert op de criteria van de instructie van de regering van 19juli 2009?

Overwegende dat het feit dat de Minister over een discretionnaire bevoegdheid beschikt volkomen juist is, dat hij deze echter niet op een arbitraire manier mag aanwenden.

Dat immers voor wat betreft het criterium 2.8B van de instructie de aanvraag van verzoeker geweigerd wordt "niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij de SPRL RODI voorlegt en niettegenstaande het feit dat betrokkene aangetoond heeft dat hij geïntegreerd is" omdat" aangezienb hij pas in België is aangekomen op 20/4/2007".

Overwegende dat immers indien het inderdaad zo is dat de Instructie van de Regering, die inmiddels vernietigd is door de Raad van State, stelt dat regularisatie mogelijk is mits het aantonen van een duurzame lokale verankering én het bijbrengen van een arbeidsovereenkomst, er als bijkomende voorwaarde aangehecht wordt het feit dat men in België verblijft sedert minstens 30 maart 2007, hetzij 2,5 jaar voor de aanvraag.

Dat verzoeker in België aankwam tussen 13 en 20 april 2007, ogenblik waarop hij zijn asielaanvraag deed,

Overwegende dat de discretionnaire bevoegdheid van de Minister hem niet toelaat zuiver op basis van een arbitrair criterium als een datum de ene verzoeker wel en de andere niet toe te laten.

Dat verzoeker wil opmerken dat op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag 14/1212009, hij wei degelijk minstens 2,5 jaar in België verbleef.

Dat art.9 bis van de Wet geschonden wordt door te stellen dat enerzijds verzoeker aan de gestelde criteria ten gronde voldoet, doch dat hij toch afgewezen dient te worden omdat hij ongeveer 15 dagen later in België aankwam.

Dat verzoeker eveneens meent dat het gezag en de kracht van gewijsde van het arrest van de raad van State van 11.12.2009 geschonden wordt

Dat bovendien indien arL9 bis aan de Minister een appreciatiemarge laat, deze appreciatiemarge in het kader van zijn discretionnaire bevoegdheid. de Minister met toelaat op zuiver arbitraire wijze te stellen dat om wille van een verschil in zowat 15 dagen de ten gronde aanvaarde motieven af te wijzen.

Dat verzoeker meent dat eveneens het gelijkheidsbeginsel geschonden is.

Dat men zich immers kan afvragen wat het verschil is in de situatie van een aanvrager die aangekomen is op 30 maart en deze die aangekomen is tussen 13 en 20 april.

Dat een dergelijk onderscheid beschouwd dient te worden als zuiver arbitrair, niet gebaseerd op enig objectief criterium.

Dat een dergelijke beslissing manifest machtsafwendig, minstens machtsoverschrijding uitmaakt.

Dat immers art.9bis geen dergelijke arbitraire beslissingen toelaat.

Dat minstens moet gesteld worden dat een loutere verwijzing naar een aankomstdatum geen deugdelijke en afdoende motivering is.

Dat verder gesteld dient te worden dat de aanvraag zowel ingediend werd op grond van art.9bis en 9 ter van de Wet.

Dat niets in de wet belet beide aanvragen gezamenlijk in te dienen.

Dat het dan ook niet opgaat dat de Staatssecretaris het medische aspect van het dossier van verzoeker zelfs niet in overweging heeft genomen.

Dat bovendien zelfs indien een afzonderlijke medische aanvraag zou moeten ingediend worden, niets belet dat een medische conditie, die mogelijks niet onmiddellijk levensbedreigend is, als aspect van humanitaire motieven aangevoerd wordt.

Dat inderdaad verzoeker meent dat zijn situatie rekening houdend met het feit dat hij bovendien aan TBC lijdt beantwoordt aan de voorwaarden van de humanitaire regularisatie, dat zijn ziektebeeld deze humanitaire motieven versterkt.

Dat hij inderdaad niet alleen maar "ziek" is, noch alleen maar "andere humanitaire motieven" gelinkt aan onmogelijkheid tot terugkeer en integratie aanvoert. Dat de combinatie van beiden op zich dient onderzocht te worden

Dat immers het één een invloed heeft op het andere.

Overwegende tenslotte dat de bestreden beslissing evenmin deugdelijk gemotiveerd is daar waar gesteld wordt dat in de aanvraag onduidelijk is of de aangevoerde humanitaire redenen de ontvankelijkheid dan wel de grond van de aanvraag betreffen.

Dat verzoeker vooreerst meent dat eenzelfde reden zowel een onmogelijkheid tot terugkeer kan uitmaken als een humanitaire grond tot regularisatie, zoals hij het in casu stelde.

Dat bovendien in de mate dat de bestreden beslissing de aanvraag van verzoeker "ontvankelijk" verklaarde, verzoeker niet in ziet waarom terzake enig verwijt gemaakt wordt.

Overwegende tenslotte dat verzoeker wil aanstippen dat zijn asielprocedure niet zuiver om wille van ongeloofwaardigheid afgewezen werd, doch ook om wille van het ontbreken van bewijskrachtige documenten

Dat het ontbreken van documenten betreffende een gevreesde onmenselijke behandeling ingeval van terugkeer, de bewering van verzoeker niet minder waarachtig maakt."

2.2. In zijn repliekmemorie volhardt verzoeker in zijn middel, reageert hij op een door verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het middel en betoogt hij nog als volgt:

"Dat de appreciatiebevoegdheid en marge de Minister niét toelaten om het even wat te beslissen.

Dat verzoeker zich afvraagt welk objectief gegeven een verschillende behandeling rechtvaardigt tussen een regularisatieverzoek ingediend door iemand aangekomen in België op 15/3 en op 20/4/2007, met een aanvraag voor de eerste op 15/9 en voor de tweede op 15/12/2009 daar waar op het ogenblik van de aanvraag op 15/12/2009 verzoeker de facto langer op het grondgebied verblijft dan de andere aanvrager, wiens aanvraag positief beantwoordt wordt.. behoudens de vernietigde instructie van de Minister.

Dat de Minister zich bezwaarlijk op een vernietigde instructie kan beroepen om in die omstandigheden een ongelijke behandeling tussen kandidaataanvragers te rechtvaardigen.

Dat een dergelijke houding duidelijk niet past in het raam van zijn appreciatiebevoegdheid doch een machtsafwending, minstens machtsoverschrijding, minstens schending van het gelijkheidsbeginsel uitmaakt.

Dat immers art.9 bis van de Wet de Minister NIET toelaat deze anders toe te passen in gelijke situaties.

Dat nu de instructie vernietigd werd de zuiver arbitraire criteria op gebied van data niet aangehouden kunnen worden.

Dat dit een miskennis is van art.9 bis van de Wet evenals van de bovenvermelde beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat om volledig te zijn verzoeker nog wil specificieren dat hij geen kennis heeft van enige beslissing genomen naar aanleiding van zijn aanvraag strekkende tot medische regularisatie.

Dat bovendien het medische aspect eveneens een bijzondere omstandigheid kan uitmaken van een regularisatie om humanitaire redenen, aspect dat door de Minister totaal uit het oog verloren werd."

2.3. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze voormelde wetsbepaling geschonden werd door de bestreden beslissing.

2.4. Aangezien verzoeker aanduidt welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht, namelijk de materiële motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel en hij in zijn betoog uiteenzet op welke wijze hij deze beginselen geschonden acht, acht de Raad de door verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het middel op dit vlak ongegrond.

2.5. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die

redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97 739). Het middel dient bekeken te worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.6. Waar verzoeker stelt dat *“het gezag en de kracht van gewijsde van het arrest van de raad van State van 11.12.2009 geschonden werd”* gaat de Raad ervan uit dat verzoeker bedoelt te verwijzen naar het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198 769.

2.7. Uit het betrokken arrest blijkt dat de voor de Raad van State bestreden instructie, namelijk *“de ongedateerde instructie van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet”* vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

2.8. Voor verzoeker een schending opwerpt van *“het gezag en de kracht van gewijsde”* van het voormelde arrest van de Raad van State van 9 december 2009, ziet de Raad niet in welk belang verzoeker heeft bij het uiten van kritiek ten aanzien van het feit dat zijn aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk verklaard werd en dat hij derhalve geacht wordt buitengewone omstandigheden aangetoond te hebben die rechtvaardigen dat hij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in België indient.

2.9. Het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 waarvan gewag gemaakt wordt in de aanhef van de bestreden beslissing vernietigd werd, belet voorts niet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij zinnens is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke gedragslijn kan immers bijdragen tot een eenvormige toepassing van de discretionaire bevoegdheid en tot het uitsluiten van arbitraire beslissingen.

2.10. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna de instructie van 19 juli 2009). Verwerende partij bevestigt eveneens dat deze gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en dat deze nog consulteerbaar is op de website van het Vlaams Minderhedencentrum (ww.vmc.be).

2.11. Uit de bestreden beslissing blijkt dat toepassing gemaakt werd van criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: *“B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”*

2.12. In concreto wordt met betrekking tot de toepassing van criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009 het volgende gesteld: *“Betrokkene beroept zich ook op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij S.P.R.L. RODI voorlegt, en niettegenstaande het feit dat betrokkene aangetoond heeft dat hij geïntegreerd is, kan betrokkene niet geregulariseerd worden op deze basis aangezien hij pas in België is aangekomen op 20.04.2007.”*

2.13. Verzoeker kan niet dienstig opwerpen dat de vereiste lokaal verankerd te zijn waarbij in concreto dient aangetoond te worden dat men sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft,

een arbitraire datum betreft, omwille van het feit dat hij niet voldoet aan de gestelde vereiste. De Raad verwijst te dezen naar het gestelde in punt 2.9. Het vooropstellen van een precieze datum heeft net tot doel te verhinderen dat de vereiste van lokale verankering zoals voorzien in criterium 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009 op een arbitraire wijze zou ingevuld worden.

2.14. Het grondwettelijk vastgestelde gelijkheidsbeginsel verhindert een verschillende behandeling niet, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is. Verzoeker toont niet aan dat het niet redelijk verantwoord is dat de overheid, bevoegd om een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beoordelen, op grond van de bekommernis om arbitraire beslissingen te vermijden, een datum voorop stelt bij het beoordelen van de vereiste inzake lokale verankering en ingevolge hiervan een onderscheid maakt tussen vreemdelingen die sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf hebben in België en vreemdelingen die na deze datum een ononderbroken verblijf hebben in België. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld.

2.15. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan het onmogelijk een manifeste appreciatiefout achten of een uiting van machtsoverschrijding wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door vreemdelingen die voorhouden dat zij kunnen bogen op een duurzame lokale verankering in België en het centrum van hun economische belangen in België hebben gevestigd, een gedragslijn toepast waarbij ondermeer vereist wordt dat deze vreemdelingen aantonen voorafgaand aan hun aanvraag, sinds 31 maart 2007, een ononderbroken verblijf in België te hebben gehad.

2.16. Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt voor het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is (RvS 11 januari 2006, nr. 153 469). Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat het bestuur andere dan rechtmatige doeleinden heeft nagestreefd. Verzoeker toont dit in casu met zijn betoog niet aan.

2.17. Uit de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen die in se aanvragen tot het verkrijgen van subsidiaire bescherming uitmaken en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Dat ook verzoeker het onderscheid kent tussen de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt uit het feit dat hij op 24 juli 2009 een *“aanvraag regularisatie om humanitaire redenen- art.9 Wet van 15.10.1980”* waarin met de hand werd bijgeschreven *“art.9 bis”* indiende en op dezelfde dag een *“aanvraag regularisatie om medische redenen- art.9 Wet van 15.10.1980”*, indiende waarin met de hand werd bijgeschreven *“art.9 ter”*. Dit blijkt ook uit het feit dat verzoeker blijkens het administratief dossier op 14 december 2009 een *“aanvraag strekkende tot regularisatie op grond van art. 9bis van de Wet van 15/12/1980 en op grond van de instructie van de regering ingediend in de periode 15/9-15/2/2009”* indiende en op dezelfde dag tevens een *“verzoek strekkende tot regularisatie op grond van art.9 bis-9 ter van de Wet van 15.12.1980 en op grond van de instructie van de regering ingediend in de periode 15/9 tot 15/2/2009”* indiende waarin hij erop wijst dat hij aan tuberculose lijdt. Blijkens het administratief dossier werden beide aanvragen ingediend bij de burgemeester van Zottegem. Een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen dient echter conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend te worden bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde. De Raad acht het dan ook geen schending van de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen indien de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt: *“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: tuberculose); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij*

een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingen-zaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”

2.18. Aangezien, zoals reeds eerder gesteld werd, de wetgever een onderscheid gemaakt heeft tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend, kan verzoeker niet verwachten dat de verwerende partij het door verzoeker ingeroepen medische aspect, namelijk het lijden aan tuberculose, als een *“aspect van (de aangevoerde) humanitaire motieven”* dient te beschouwen en dient te motiveren aangaande het door verzoeker voorgehouden feit *“dat zijn ziektebeeld deze humanitaire motieven versterkt.”*

2.19. Zoals verzoeker terecht voorhoudt in zijn verzoekschrift werd zijn aanvraag om verblijfsmachtiging *“ontvankelijk”* verklaard. Ook al is de bestreden beslissing wat verwarrend wanneer ze stelt *“Wat betreft de aangehaalde elementen, (zijnde asielprocedure, problemen in het land van herkomst, medische problemen en onmogelijkheid tot terugkeer naar land van herkomst), dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art.9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen.”*, blijkt uit de laatste zin van de betrokken passage van de bestreden beslissing, *“Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren kunnen we het volgende stellen”*, dat de door verzoeker aangevoerde elementen op hun gegrondheid beoordeeld worden. Verzoeker heeft derhalve geen belang bij zijn kritiek dat *“de bestreden beslissing evenmin deugdelijk gemotiveerd is daar waar gesteld wordt dat in de aanvraag onduidelijk is of de aangevoerde humanitaire redenen de ontvankelijkheid dan wel de grond van de zaak betreffen.”*

2.20. Waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift nog opmerkt *“Overwegende tenslotte dat verzoeker wil aanstippen dat zijn asielprocedure niet zuiver omwille van ongeloofwaardigheid afgewezen werd, doch ook omwille van het ontbreken van bewijskrachtige documenten. Dat het ontbreken van documenten betreffende een gevreesde behandeling ingeval van terugkeer, de bewering van verzoeker niet minder waarachtig maakt”*, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker met dit betoog niet aantoon op welke wijze de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen schendt wanneer ze stelt: *“Wat betreft de vrees voor elke - zelfs tijdelijke - terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf: de verzoeker voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Wat ten slotte de vermelding betreft dat betrokkene onmenselijk behandeld zou worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zijn beweringen niet staft met bewijsstukken terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om te zeggen dat betrokkene onmenselijk behandeld zal worden. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding dat betrokkene onmenselijk behandeld zal worden volstaat dus niet om als grond voor regularisatie weerhouden te worden.”*

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter voor vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA